

maa være kommet ind. Og det kan jo ikke altsammen — det er i hvert Fald mit Indtryk, men jeg har jo ikke i den Grad kunnet sætte mig hen og studere en enkelt Sygekasses Sager, selv om det kunde have stor Betydning for det enkelte Medlem — være opstaaet efter, at den nævnte Mand er ophørt at være Formand for Kassen. (Eduard Larsen: Det er det!). Denne Sammenfiltrering? Nej, deri tror jeg, det ærede Medlem tager fejl. Der har heller ikke før den Tid været saa god Orden i Regnskaberne, som der helst skulde have været, ikke paa den Maade — det gentager jeg —, at der skulde være lavet noget som helst Falsk, men paa den Maade, at de paagældende har blandet de to Kassers Regnskaber sammen. Det er ikke først begyndt den Dag, Poul Christensen er traadt fra, saa jeg synes, det kan have sine Vanskeligheder at faa Forholdet opklaret, omend det jo overalt er meget ønskeligt til fulde at gøre Ret og Skel til alle Sider.

Det ærede Medlem (Eduard Larsen) opholdt sig længe ved det Ansvar, som skulde paahvile Formanden for de sammen sluttede Begravelseskasser m. v., den Mand, der havde de mange Hverv. Jeg kender ikke meget til ham — jeg har ganske vist set ham og talt med ham —, men han kan dog ikke være nogen ren Udygtighed; naar han har faaet saa mange Hverv, som han sidder inde med, maa han dog have nogle Betingelser for at kunne holde rede paa de mange forskellige Sager, han har at gøre med.

Det ærede Medlem opholdt sig endvidere længe ved alle de mange Fejl, han mente Jens Andersen havde begaaet; jeg synes i Virkeligheden, det ærede Medlem fik hele Ansvaret lagt over paa Andersen, jeg tror ikke helt med Rette, omend jeg erkender, at det har vist sig, at Andersen ikke lige straks har kunnet finde alle de Mangler eller Fejl, som det viste sig, der var i Regnskabet. Naar Forholdet saa tilmed er det, at Poul Christensen, skal vi sige var ufor sigtig nok til — og det indrømmede det ærede Medlem ogsaa —, saa snart han faar at vide, at der er Kasseangel, at betale Pengene, vil det med andre Ord sige, at han heller ikke er klar over, om Kasseangelen kan have eksisteret fra før, han afleverede

thi ellers var han antagelig ikke parat til lige straks at indgaa paa at dække Kasseangelen. Det ærede Medlem opholdt sig ved, at efter at Poul Christensen, den Dag han var kaldt op til Andersen, og Andersen — som Poul Christensen udtrykker sig — med ærekrænkende Udtryk havde sigtet ham for Underslæb overfor Kassen paa 700—800 Kr., var gaaet, kom han i Tanker om, at den Fejl, som der havde vist sig at være, vistnok var fremkommet derved, at Jens Andersen ved Sammenligningen mellem den af Poul Christensen førte Regnskabsbog og den af Jens Andersen for Genforsikringen førte ikke havde medregnet Sørup-St. Jørgens Sygekasses Udgifter til Jens Andersens Løn, som ikke var opført i sidstnævnte Regnskabsbog. Ogsaa dette er for mig et Vidnesbyrd om, hvilken Uorden der har været, ogsaa for længere Tid tilbage, naar det har vist sig, at baade Poul Christensen og Jens Andersen, den Gang de konfererede om Sagen, har overset noget, som i Virkeligheden let skulde fremgaa ved en Sammenligning mellem to Regnskaber, og det er først, da Poul Christensen er gaaet fra Jens Andersen, at han kommer i Tanker om, at der vistnok er en Fejl, der er noget, som har staaet i den ene Bog, men ikke i den anden, og det endda noget, der har strakt sig gennem flere Aar. Jeg nævner saadanne enkelte Ting for at vise, hvor indfiltret det er, og hvor vanskeligt det har været at faa Rede paa Forholdet.

Det ligger nu nærmest for mig at holde mig til det Ansvar, der maa siges at hvile paa mig, og det Angreb, som det ærede Medlem i den elskværdige Tone, som han altid benytter — det anerkender jeg — rettede paa mig for at have ligget med denne Sag i halvandet Aar uden at gøre noget ved den. Jeg skal tage min Part af Ansvaret for, at Sagen har ligget saa længe i Ministeriet. Det, Poul Christensen har forlangt i sin lange Redegørelse for sin Stilling, der jo i alt væsentligt falder sammen med den Fremstilling, det ærede Medlem i Dag har givet, er kortelig sammenfattet i Slutningen af Poul Christensens Skrivelse af 31. Maj 1911, hvor det hedder: „Jeg, Poul Christensen, tillader mig underdanigst at andrage om, at det maa blive paalagt Sygekasseinspektøren ved en offentlig Erklæring at oplyse Sagens rette Sammenhæng”. Det, jeg har forsyndet